

Man kan sagtens være unuanceret, selv om man er belæst, Diez

Det er faldet Berlingskes kulturdebattør Katherine Diez for brystet, at jeg i et interview har fortalt, at jeg i 2019 prioriterede samfundsvidenskabelige bøger over skønlitteratur.

Noget så uvæsentligt som hvilke bøger, jeg læste og ikke læste i 2019, har gjort den unge litteraturanmelder så »frastødt« og »indigneret«, at hun ikke vidste, om hun kunne tøjle sin »inderligste, nederdrægtigste krigerbitch«. Det lyder virkelig ikke som en rar følelse at gå rundt med.

Jeg kender ikke Katherine Diez personligt. Og Katherine Diez kender heller ikke mig. Havde hun gjort det, ville hun vide, at jeg elsker at læse. Især skønlitteratur. Sprogligt begavede menneskers evne til at fortrylle og forføre mig med ord, rører mig. Så meget, at jeg i gymnasiet overvejede, om jeg skulle læse nordisk filologi. Jeg endte dog med at uddanne mig til arkitekt og fik hurtigt fart på karrieren. Litteraturen måtte jeg nyde i min sparsomme fritid. Som så mange andre travle mennesker med små børn og fuldtidsjob læste jeg mest i ferierne. Til gengæld kunne jeg så læse i timevis, når jeg endelig fik tid til at fordybe mig i alt fra Johannes V. Jensen til Jens Christian Grøndahl og Ida Jessens bevægende universer.

Men de seneste år har jeg stort set ikke læst skønlitteratur. Sara Omars »Dødevaskeren«, Lars Hedegaards »Fragmenter af Danmarks Historie 2020-2031« og Ahmed Mahmouds »Sort Land« er blandt undtagelserne.

Til gengæld har jeg slugt et utal af samfundsvidenskabelige bøger og politiske biografier. Bøger om de uduelige jobcentre, om samfundsøkonomi, om klima og islam har været en væsentlig forudsætning for, at jeg som formand for Nye Borgerlige kunne sikre, at partiets politik bygger på viden og erfaring.

Litteratur om tidligere politikere har perspektiveret min historiske forståelse af de beslutninger, der på godt og ondt er truffet for vores samfund. Og biografierne om nuværende politikere har givet mig en god baggrundsviden om de mennesker, jeg i dag samarbejder og forhandler med i Folketinget, hvor store og til tider skelsættende beslutninger om samfundets udvikling og Danmarks fremtid træffes.

Det ansvar, jeg med stiftelsen af Nye Borgerlige, min rolle som formand for partiet og mit politiske virke i øvrigt har påtaget mig, tager jeg alvorligt. Derfor prioriterer jeg i disse år samfunds-faglige bøger over skønlitteratur. Det burde enhver, der har nogenlunde indsigt i min situation, evne at forstå og respektere.

Johannes V. Jensen, Christian Grøndahl og Ida Jessen er lagt på hylden. Men de er ikke glemt. Det er det vidunderlige ved skønlitteraturen. Karaktererne, stederne og beskrivelserne består som stemninger i sindet, der beriger, begaver og nuancerer vores tilværelse længe efter, at en bog er afsluttet.

Og som Katherine Diez så rigtigt fastslår i sit indlæg, så gør skønlitteraturen os bedre i stand til at sætte os i andres sted. Den udvikler vores forståelse for andre menneskers forhold på tværs af sociale og politiske skel.

Skønlitteraturen kan dog ikke stå alene. Man kan sagtens være unuanceret, selv om man er belæst. Det er Katherine Diez et glimrende eksempel på.

KOMMENTAR

Pernille Vermund

Partileder,
Nye Borgerlige

DAGENS BREV Rektor truer elever til tavshed

Jeg går til daglig på Lyngby Handelsgymnasium i 1.g og er formand for skolens debatudvalg. 26. december sidste år skrev en af mine medstuderende, Katrine Fischer, der også er medlem af debatudvalget, en kommentar i Berlingske.

Her skriver hun: »Jeg er træt af sløve og ugidelige medstuderende, der sænker og ødelægger undervisningsniveauet så drastisk for os studerende, som går i skole for at lære. Fjern nu de luddovne elever, og giv plads til os, der går i gymnasiet for at dygtiggøre os.«

Det er jeg enig i, dog mener jeg ikke, at man skal kalde andre »luddovne« eller »ugidelige«, men det er hendes sprogvalg.

I kommentaren fortæller Katrine Fischer om en konkret situation, hvor hun konfronterer en lærer med, at en af de andre elever i hendes gruppe ikke laver noget. Denne anklage får én til at klage over kommentaren til rektor, Pernille Bogø Bach. Klagen lyder på, at det er mobning. Pernille indkalder Katrine til en samtale, hvor hun får en skriftlig advarsel, fordi

ledelsen mener, at Katrines »udtalelser opfattes som krænkende og mobbende«. Katrine bliver også forbudt at skrive mere.

Som formand for skolens debatudvalg undrer jeg mig meget over, at en kommentar, hvor man kritiserer ens medstuderende og fortæller om den lade kultur på gymnasiet, bliver anset for mobning. Katrine fortæller blot om en konkret situation med en medstuderende, der ikke laver noget. Hvordan kan det være mobning?

Vi i debatudvalget arbejder for, at eleverne deltager i den offentlige debat og tager stilling til samfundets problemstillinger. Men når der er en elev, som deltager i debatten, anklager rektor eleven for mobning.

Der er i den grad noget galt, når rektor Pernille Bogø Bach på den måde indskrænker elevens ytringsfrihed og ret til at kritisere gymnasiet, når det bliver opfattet som mobning, og man som elev får forbud mod at skrive. Rektor truer elever til tavshed. **ALEXANDER SENNELS, HØRSHOLM, GYMNASIEELEV OG FORMAND FOR DEBATUDVALGET, LYNGBY HANDELSGYMNASIUM**

LÆSERNE MENER

Dan Jørgensen og atomkraft

Berlingske afslører 1. februar, at vores energiminister Dan Jørgensen er totalt afvisende for at benytte atomkraft til elproduktion, og vil også af med disse kraftværker i vore nabolande. Overskriften var: »Klimaminister: Det er »helt på Månen« at kalde atomkraft for grønt.«

Vi er rigtig mange, der i årevis, faktisk fra 1974 (energikrisen) har arbejdet for at udnytte denne energikilde til produktion af næsten CO2-fri strøm, som man har gjort i 32 andre lande.

Vi har kaldt den grøn, fordi den ikke giver klimaproblemer, og fordi dens affald kan deponeres, så det heller ikke påvirker klimaet. Vi har troet, at ministeren ville støtte sig til sine embedsmænd og benytte den viden, der er til rådighed, når man tager stilling til et så vigtigt emne.

Dan Jørgensens holdning minder mig om politikeren Mikael Waldorff fra Venstresocialisterne, der under debatten om dansk atomkraft i ca. 1978 afslørede omtrent samme holdning. Han udtalte (citeret pr. hukommelse): »Selv hvis atomkraft var billig, sikker, stabil og uden affald, så skal vi ikke have det lort!«

Piet Hein har udtrykt det lidt mere psykologisk: »Enkel er loven om antipati - det man ikke forstår, vil man ikke ku' li'«. **HOLGER SKJERNING, TIDL. LEKTOR I FYSIK, ENERGI OG KLIMA VED DTU, NU NÆSTFORMAND I REO, REN ENERGIPLYSNING**

USA er kollapsede. Europa må stå sammen

Natten til tirsdag ventede USA og resten af verden i spænding på, hvem af de amerikanske demokratiske præsidentkandidater, der

havde vundet det første slag. Men optællingen mislykkedes i første omgang. Den person, der skal slå Donald Trump, har ikke et parti, som kan optælle egne stemmer.

Symbolikken i Demokraternes valgarbejde er større end blot optællingsproblemer ved et valgsted. Det europæiske håb om et alternativ til Trump led et knæk. Troværdigheden til det demokratiske parti styrtdykkede i delstaten Iowa.

Jeg mener, at USA som samlet nation står på randen af et kollaps set med europæiske briller. Verdens supermagt står med sit simple, primitive to-partisystem og kan ikke professionelt samle kræfter til at finde en modkandidat ved præsidentvalget senere på året. En kamp mod en præsident, som i de forgangne uger har været anklaget i en rigsretssag om landsforræderi.

USA er fæstnet og forankret i sin forfatning, som alle senatorer højt og helligt har aflagt ed på at følge. En paragraf herunder beforder, at senatorer i sagen handler i retfærdighedens navn, og ikke trofast følger partifarven. Det har ingenlunde været tilfældet, da det kun lykkedes at flytte to republikanere til at stemme for Demokraternes tilsagn om vidneindkaldelse. Vidner, som regeringen fik lukket munden på under påskud af nationens sikkerhed.

EU, herunder Danmark, må og skal uanset udfaldet af næste præsidentvalg gentænke de udenrigspolitiske forhold til USA. Der har aldrig i EUs historie været så meget brug for unionen som netop nu.

Den vestlige civilisation må ikke bygge på en supermagt i politisk ubalance. Der må skelnes mellem handelsaftaler og politiske aftaler, og jeg kunne ønske, at samtaler om vestlig kultur i højere grad italesatte en specifik europæisk kultur. Vi må have værdigheden i behold. **KRISTIAN MARSTAL, S-MEDLEM, KØBENHAVN SV**

DRs nytårsfuser

Nytårslofter holder sjældent længe. DR kommunikerede ved nytårstid, at nedlæggelsen af DR K ville forme sig som en sammenlægning med DR2. Nu er der gået en måned, og det er svært se, hvad der blev af dette nytårsforsæt. Hvad blev der af DR K, dette kulturelle fyrtårn, som skilte sig markant ud ved en ganske anden og enestående profil end alle andre TV-kanaler?

Hvor er de spændende filmhistoriske hovedværker blevet af, hvor er temaaftenerne, hvor er den klassiske musik? Hvad blev der af filmredaktionen, kunstprogrammerne, modeprogrammerne, programmerne om erotik? Dette er en fallit af dimensioner for en europæisk public service-TV-station.

Man har tabt de unge til streamingtjenester og internetnyheder og er nu i gang med at jage en vis portion af de ældre på plus 60 væk, selv om vi er vænnet til at se æterbåret live TV.

Hvad med at vende bøtten og komme tilbage på sporet med en mere dækkende public serviceindsats på TV-siden? Det ligger jo i begrebet, at man ikke skal lefle for mainstream og høje seertal, men levere det, som kommercielle stationer har svært ved. Alle TV-programmer behøver ikke appellere til indignation, forargelse eller sensationslyst eller rumme en tydelig politisk tendens for at opfylde public servicekravet. Ikke desto mindre fylder de godt i DR.

Kom tilbage på sporet, DR! Der er jo dygtige redaktører og journalister i huset, der kan. Vis at I gør noget for kunsten, nysgerrigheden, dannelsen, indsigten, det at blive klogere på verden. Det skulle nemlig ende som i Storm Ps vittige vagabond-dialog: »Hvad er kultur?« spørger den ene, og den anden vagabond svarer: »Det er no'ed, man pudser møbler i.« **CHRISTIAN ALSTED, KØBENHAVN Ø**